

AGRESIVA

Decibel Ritual

(MINOTAURO RECORDS)

Egy tengerentúli felhasználó YouTube-os hozzászólásában olvastam nemrég, hogy „Minden második thrash banda, amire itt rátalálok, spanyol. Jól nyomjátok odaát!” Noha ebben van egy nagy dózis operettes túlzás, valahol kifejezi, amit magam is gondolok a témáról.

Itt van ez a fiatal négyes Madridból, élén egy negyvenes gitárművész – nyilván ő hozta magával a legmélyebb thrash hatásokat. Harmadik teljes lemezüket adták ki április végén, és ha ez az anyag is a saját kiadásukban jelent volna meg, talán most sem hallottam volna rólok. Nem gondolom, hogy szegényebb lennék, ha kimaradtak volna az életemből, hiszen elég sok jó zenét hallgatók, de örülök, hogy akkor és ott ők jöttek szembe.

Érdekes muzsikát produkálnak, ami valahol a 80-as évek közepe táján gyökerezik és teljesen világos, hogy thrash – még ha nem is vegyítisza – de zavarba hozott, hogy tudnék-e egy hasonló csapatot mondani abból az időből. Először a Flotsam jutott eszembe az összeszedett, szigorú zene meg a tiszta ének miatt, de ezek a spanyolok feszebben tolják. A rifftechnika helyenként Eric Peterson-iskola, másutt meg Russ Tippins (Satan), de itt a gonosz hangulatok, hangzatok helyett a crossoveres féktelenség az uralkodó.

A kitűnő és roppant stílusú szólómunkában némi klasszikus rock és csipetnyi blues is érdeklődik, az arca mászó gitárokon pedig különös, egyszerű dallamok élnek, amelyek okán meg a System Of A Down ugrott be olyan gyorsabb notákkal, mint a B.Y.O.B. vagy az Attack. Ilyen ösvér például az album a heavy metalos beütésű Heading For Midnight és a záró, thrashben szokatlan szerkezetű The Pantomime, de többé-kevésbé a többi dal is bírja ezt a sajátoságot.

Emgem két hagyományosabban épített szám, a Cleansing és az Under Silver Selene győzött meg igazán, és bár csak nagyobb befogadóképességű thrashereknek, toleránsabb metalosoknak, de egy nyolccsal eleresztve simán merem ajánlani a lemezt.

K. F.

8

AJATTARA

Lupaus

(SVART RECORDS)

Az Ajattara nevű bandát a finn black metal underground dobta ki

magából a 90-es évek közepén és a csapat 2011-gyel bezárólag szorgalmasan adta ki a lemezeket. A legismertebb tag Rooja, vagyis Pasi Koskinen, aki korábban az Amorphis és a Shape Of Despair tagja is volt.

Az Ajattara minden albumán Koskinen énekel – hangja ebben a csapatban éppúgy fontos elem, mint a többiben, ahol megfordult. Az Ajattarában persze nem énekel annyit dallamosan, mint annak idején az Amorphisban tette, de egy-két dalban itt is megmutatja a melodikusabb énjét.

Az Ajattara 2012-ben feloszlott, de tavaly visszatért és Lupaus címmel idén az új lemez is elkészült. A jelenlegi felállás mindegyik tagja játszik egyéb csapatokban is, Janne Immonen például a Sleep Of Monsters soraik erősíti.

Az Ajattara korábban sem volt egy különösebben cizellált csapat, és a Lupaus sem egy szofisztikált album. Afféle őszigéri black metalt játszanak, amelyben a masszív riffelésnek, a kemény ritmusszekciónak, a kiemelt basszusgitárnak van fontos szerepe. Ezeket az egyszerű vázakat olykor dallamosabb gitártémák színesítik, de a hangulati oldalt erősítőendó billentyűs témák is hallhatók bizonyos pontokon. Ezek ellentétképpen vad, brutális, gyors részeket is hallunk, például az Ave Satana tételben.

Koskinen főleg a rikácsolós, extrém énjét hallatja, de néha dallamokat is megenged magának – ilyen pl.a Suru. Az Ajattara ugyan nem egy zenei csoda a műfajon belül, de néha tudnak meglepetéseket okozni. Volt például egy bizarr akusztikus lemezük is, de a Lupaus is felvonultat néhány erősebb megoldást. Persze, a maguk keretein belül, mivel ez nem egy zeneakadémia. A címadó tétel atmoszférikus részei például egész jók, akárcsak a záró Machete doomos riffjei.

Mogorva, érdes alap-black az Ajattara terepe, csiszolatlan ösztönfém, meghintve némi morbid hangulattal. Nem lesz a műfaj alapköve, de vannak kiemelt pillanatai.

M. P.

7

A LAKE OF GHOSTS

The Long Shadow Of My

Dying Bride

(DOOM-METAL.COM)

Sok tribute albumot hallottam már, de ezek között nagyon kevés olyan volt – ha volt egyáltalán –, amelynek a túlnyomó részét igazán jónak lehetett volna itélni. Sok tribute lemezről tudok, van a birtokomban, amelyeken van 1-2 kiváló átértelmezés, a többi pedig legfeljebb átlagos, és bizony a gyatra feldolgozások sem ritkák. Azonban vannak üdítő kivételek.

Egyik nap egy gyönyörű dupla-digipak-CD várt a postán, amelyet a doom-metal.com adott ki és küldött el. A My Dying Bride nemcsak a metalon belül az egyik legnagyon kedvencem, hanem en bloc a zenei világ egyik állócsillaga számomra. Mindent meghallgatók, amihez köze van a brit doom-kiválóságoknak, így egy mp-ig sem volt kérdés, hogy ezt a rendkívül impozáns tiszteletadást is hallanom kell.

A feldolgozások alapvetően kétfélék: az egyik út az, amikor az adott zenekar az eredetihez ragaszkodva, akár hang-

ról hangra hűen adja vissza a dalt, a másik megoldás viszont érdekesebb. Ebbe a csoportba azok a formációk tartoznak, amelyek tiszteletben tartják a „megsüvegelendő” zenekart, de a zenét a maguk stílusába, hangzásvilágába integrálják (vannak aztán olyan feldolgozók is, ahol ró se lehet ismerni az eredeti dalt, de ez most marginális eset). A Lake Of Ghosts előadói a második utat járják.

Aki szereti a My Dying Bride-ot, a doom-alapú irányzatokat, és szélesebb kontextusban is a komorabb underground (metal) zenéket, annak valóságos kincsébánya ez a dupla-album. Nem túlzás, hogy tobzódni lehet a csemegékben e kiadvány segítségével, ugyanis egyik kitűnő átírat követi a másikat. Egyáltalán nem ismeretlen számomra a terep, amely ezen a lemezen felvonul, de még nekem is új volt az előadók kb. fele. Fontos információ, hogy az Aesthetic Death sok zenekart delegált erre a válogatásra, s ebből lehet sejteni, hogy az összesen 134 percnyi anyag végighallgatása még azoknak se lesz túl könnyű, akik kedvelik a MDB-ot.

A dalról dalra való lemezismertetői módszer a legfárasztóbb és legbugyutább, aminek még egy ilyen speciális album esetében sincs értelme, ám természetesen bizonyos tételeket ki kell emelni. Mindjárt az első CD nyitódalát a nekem Omít jegyzi, akik ki is fejtették, hogy ők a klasszikusok helyett inkább egy aktuális dalt választottak, és ez a Feel The Misery című száma. A női ének eleve más színben tünteti fel a dalt, de az Omít nagyon jól beillesztette légies, gótikus doom metaljába. A Dying Sun sludge-os súllyal bélelte ki az eredetileg lírai hangvételű Only Tears To Replace Her With dalt. Felettébb érdekes eredmény született, abszolút megüti a mércét. Ahogyan a noise/dark ambient Haiku Funeral is a The Wreckage Of My Flesh egy nagyon sötét és egyedi verziójával, vagy a Sol a hasonlóan komor Le Figlie Della Tempestatával.

Roppant érdekes, hogy bizonyos zenekarok pont az ellentétbe vittek át egyes dalokat. Például a Like Gods Of The Sun lemezt záró For My Fallen Angel egy metal-mentes romantikus-dramai kompozíció, viszont a spanyol Hela metalos szülyal prezentálta. Erre példa a kettes CD-n szereplő amerikai Forever Autumn is, mely az egész lemez egyik legkülönösebb feldolgozását jegyzi: a The Crown Of Sympathy fő vonalait, dallamai megmaradtak, de a hangszerelés teljesen más.

A brit Camel Of Doom eléggé elmaszatolta, légiessé tette a The Cry Of Mankind felejthetetlen főtémáját, s annyi mindent hozgatott még, hogy egy space-doom-repüléssé alakult át a MDB egyik legszebb dala. A funeral doomat játszó Until Death Overtakes Me megpróbálta még sötétebb lepellet beburkolni a Sear Me MCMXCIII-t, ami sikerült is: a zongorás főtéma megmaradt, de a dal hat láb mély hörgéssel és agyontorzított gitárral nehezült.

Igazából a teljes dupla albumon csak egy szám van, ami kifejezetten gyenge: ez az egyszemélyes Abysmal Growls Of Despairtól a Sear Me amatőr, rossz hangzású, szfnituning verziója. Nem is értem, hogy ment át a szűrőn.

A CD-hez mellékelt füzetben Aaron Stainthorpe, MDB-énekes írt egy köszöntőt a válogatáshoz. Ő is kiemelte, hogy ezek az átíratok mennyire egyedi, tükrözik az előadók stílusát, és hogy mennyire megtisztelő számúra ez a gesztus. A további oldalakon pedig a zeneka-

rok is hozzáfűzték gondolataikat az eljárt daltól és a példaképhez.

Külsőre is nagyon szép, dekoratív ez a dupla album, érdemes eredetiben beszerezni. Minden tribute lemeznek közelítenie kellene ezt a színvonalat. Így kell kívánni a tiszteletet egy stílustermelő zenekar előtt.

M. P.

9

ASOFY

Nessun Luogo

(AVANTGARDE MUSIC)

Az Asofy Milánó városában született, s míg korábban többen is részt vettek az alkotásban, addig mára egy emberre, egy Tryfar művésznevű zenészre redukálódott a létszám. Elvileg (black) metalhoz lenne sorolandó az, amit az Asofy név takar, de ezt nagyon tágra kell értelmezni. Főleg a Nessun Luogo című új album fényében. Korábban már volt két nagylemez, egy EP és egy split, de ezen az új felvételen még a korábbiaknál is öntörvényűbb ténykedés folyik.

Egy csaknem teljes egészében instrumentális anyagról van szó, amely leginkább hangszeres elmélkedésnek nevezhető. Enek gyanánt legfeljebb némi támogatást és halk nyöszörgést/kerregést lehet hallani. Tryfar keze alól csordogálnak a gitártémák, s a mérsékelt torzítás ad egyfajta art rock érzést az egésznek. Nem könnyű megemészteni a hallottakat, ugyanis a sokszor elég hosszú szerzeményekben kevés olyan momentum van, ami akár kiindulópontként, akár egyfajta célként lenne megragadható. S ez esetben leginkább kellemes háttérként lehet elképzelni ezt a sajátos, melankolikus hőmpölygést.

Az albumhoz kapcsolódó szürke, lehangoló városképek elég találóak az Asofy művészetét illetően. Hangok és fókók kiegészítik egymást.

M. P.

AU CHAMP DES MORTS

Dans La Joie

(DEBEMUR MORTI)

A tavaly nyári EP (Le Jour Se Lève) után nem kellett sokat várni az Au Champ Des Morts első nagylemezére. Ritkán mondogt ílyet francia banda kapcsán, de most nagyon szívesen teszem: „Hála Istennek!”. A meggyőző kislemezt ugyanis hasonlóan magas színvonalú korong követi, elsősorban a borongóbb hangulatot kedvelő rajongókat megcélózandó.

Ami Stéphane Bayle-ék megcsináltak kicsiben legutóbb, az most nagyban is összejtött nekik. Azaz, úgy tudtak jó hanghordozót készíteni, hogy ahhoz nem volt szükségük egyetlen fül-